

haar weg. „Irreke is wat zenuwachtig en moe, sust hij, anders niets.” Zij moet nu gaan slapen; morgen zullen ze met frisch hoofd praten, want dit alles is onzin. En als zij bang is voor den nacht, moet zij niets anders doen dan met hem een paar glazen goeden porto gaan drinken. Niets beters voor het geweten dan dat. Straks sluiten de café's en is het te laat, kom. Daarna zal zij slapen als een roos, de heele hel zal haar niet wakker krijgen. Zij lachen.

Zij drinkt er vier, hij meer. De cafés sluiten. Verheerlijkt zweven zij door de straat. Op haar kamer moet hij zich omdraaien tot zij goed en wel te bed ligt. Hij moet niet denken dat zij haar avondgebed en de drie weesgegroetjes voor de zuiverheid niet bidt, omdat zij nu vol zonde is en dronken. „Zoo moesten ze ons thuis eens zien, jongen. Of de mères van de normaalschool. Ik ben een slet. Maar gij, ge komt niet bij het bed als ge niet bidt, geus. Hier op uw knieën en bidden.” Hij nadert en buigt over haar. Hun monden bijten elkaar waanzinnig. Dronken weenen zij om den God tusschen hen, maar zij recht zich, die hem niet kan zien weenen. Dan lachen zij, trotsch op hun liefde, en wat is sterven, laat hen dan maar sterven. Zij gilt: „sterven!” hij zucht: „Leven!” en bijt haar.

De secretaris-generaal had gewaarschuwd Henriken niet lang meer de hand boven het hoofd te kunnen houden. Niet lang is rekbaar, maar de secretaris-generaal liet het inkrimpen en Henriken viel een eerloos ontslag onverwachts op den hals. Hij verweerde zich niet tegen de beschuldigingsakt, die nog onvolledig was, legde enkel een paar bezoeken af bij zijn machtigste vrienden. De een was niet thuis en die thuis was gaf geen hoop. De Leuven-sche hoogleeraar liet hem onverrichterzake naar Brussel terugkeeren, maar stuurde een briefje na. Tegenover de bewezen feiten kan hij tot zijn grootste spijt niets anders dan zich neerleggen bij de beslissing van de magistratuur. Persoonlijk kan hij de door hem nochtans diep gevoelde teleurstelling vergeven en slechts hopen dat Henri zich spoedig een anderen werkkring zal weten te verschaffen. „Met uw talent twijfel ik daar niet aan.”

Henriken stond plotseling alleen. Had Irma's directeur zoo snel door-gewerkt, of was de bankier van de uitheemsche opeens machtig geworden door in het gevang terecht te komen? Dat laatste verzekerde hem de uitheemsche, zijn Dolores, voor hem Dolly. Haar man was altijd zeer jaloersch geweest, beweerde ze, maar had sinds een jaar niets meer durven zeggen, omdat hij wel wist dat zij van zijn vooze zaken op de hoogte was. Of liet de magistratuur hem los in den eersten angst voor het bankschandaal, vermoedend dat Henriken er bij betrokken was? Er wordt verteld dat de bankier bij het verhoor voortdurend zenuwcrisissen krijgt en dan zelfs tegen de Spaansche raast, die hem in het geheim er onder door geholpen heeft van zoodra zij haren buit in handen had. Dan schreit hij dat hij een doodarm man is, maar zij rijk en hij noemt Henri een sluwe boer, qui a trompé le parti catholique.